PETR TESAŘ

ZVŮLE

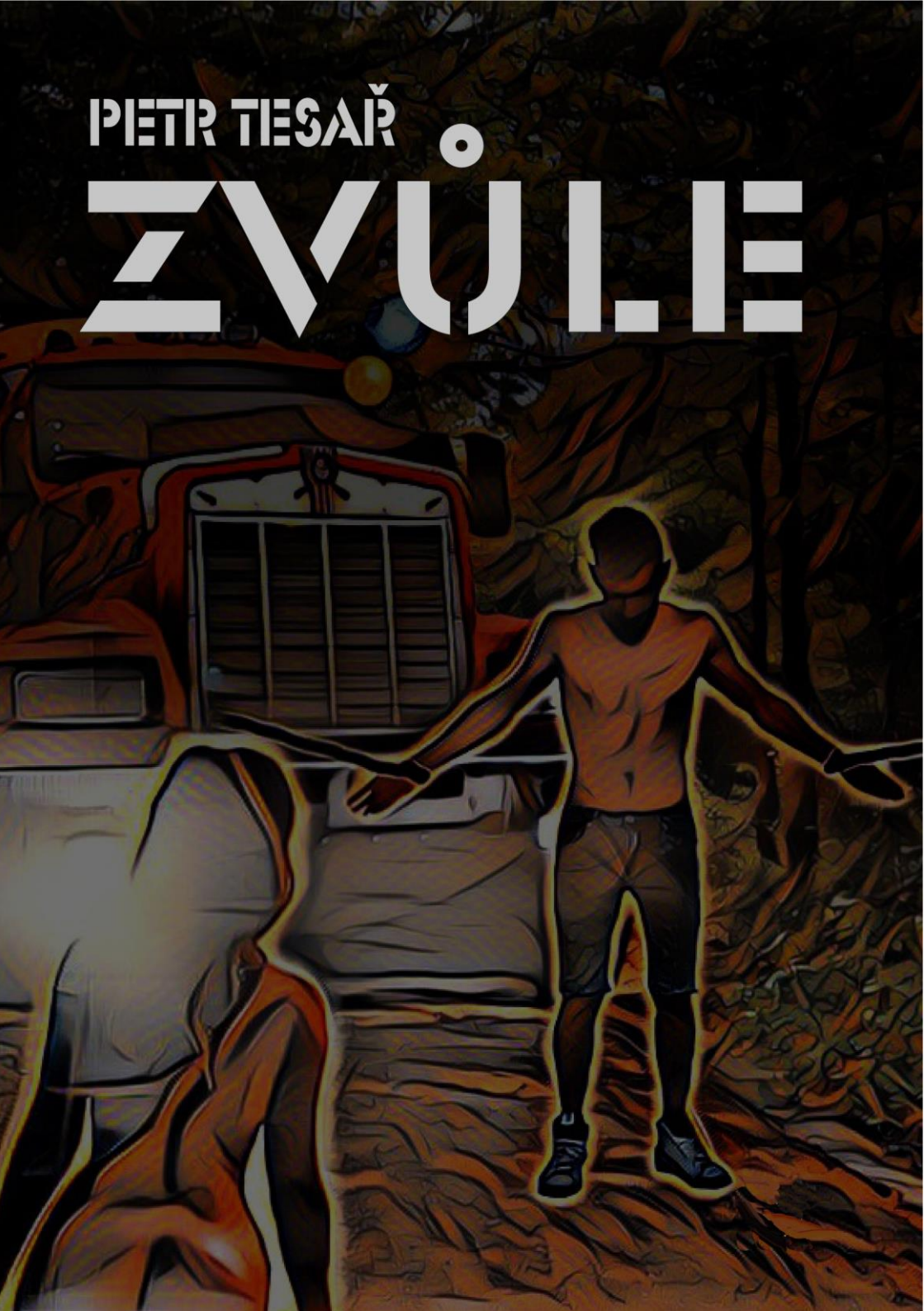

ZVŮLE

Petr Tesař

Kapitola I.

Seděl jsem u lůžka muže, kterého mi poprvé osud přivedl do cesty sotva před osmi hodinami. Holé zdi nemocničního pokoje zdobil jediný plakát vyzývající k střídmému životnímu stylu. Pokoj osvětlovaly zářivky a vrhaly bledé světlo na zamřížované okno. Venku byla zatím tma jako v hrobě, ale každou chvíli už muselo začít svítat. Žaluzie bránily ve výhledu ven, nicméně poskytovaly soukromí a klid k odpočinku. V místnosti se jemně vznášel odér dezinfekce.

Stolička vedle nočního stolku dočasně poskytovala azyl mému unavenému tělu. Dveře dovnitř byly pootevřené. Před chvilkou jimi prošla sestra, odnášející zkrvavené obvazy s rozstřihanou leukoplastí.

Muž na lůžku trochu pohnul tělem a následně zasténal. Už nějaký čas jsem ho pozoroval. Mohlo mu být téměř šedesát, chlupy na obnaženém hrudníku prokvétaly stříbrem a vysoké inteligentní čelo pokrývaly drobné vrásky. Přesto bych ho nepovažoval za starce. Mohutná hruď se s každým dalším nádechem vzdouvala jako mořský příboj a nyní klidné paže připomínaly dva svěráky. Na první pohled bylo jasné, že se s ním život nemazlil.

Muž odpočíval navenek klidně, břicho pevně převázané. Pod sněhobílým fáčem a gázou skrývající hlubokou, ošklivě vypadající ránu, však probíhal tuhý boj o přežití.

Sestřička se vrátila a vrhla po mně další zničující pohled. Na včerejší žádost zraněného mě dnes musela pustit. Rozhodně ji to netěšilo. Neměla ráda publikum tam, kde jindy býval klid a

soukromí.

Postarší buclatá paní s šedivým výrazem ve tváři. Své řemeslo ovládala mistrně, ale dělala ho už moc dlouho. Každý den přicházela do styku s utrpením a nelítostnou realitou. Naučilo ji to nedůvěřovat lidem. Mile jsem se na ni usmál. Věnovala pozornost pacientovi.

Když muže přebírala, bylo štěstí, že žije. Z boku mu trčel nůž, mělce dýchal a v krátkých intervalech ztrácel vědomí. Ztrácel i velké množství krve. Vím to, protože to já ho přivezl.

Náš vstup na scénu zpočátku nikoho nezajímal. Vtrhl jsem sice do haly jako velká voda, ale vrátnice byla prázdná. V celém baráku byl tak neuvěřitelný klid, že jsem slyšel i ozvěnu vlastního srdce, jak poplašeně bije v netrpělivém taktu. Pár skoků stačilo, aby mě lítačky přenesly do čekárny. Za proskleným okénkem, s velikým nápisem „PŘÍJEM“, poklidně kouřila čerstvě zalitá káva. Bez majitele. Bezradně jsem se rozhlédl a zavolal do chodby k ordinacím.

„Je tady někdo?“

Výzvu jsem párkrát zopakoval, než do ticha zaznělo hlasité spláchnutí a vrzly dveře. Jakmile se mi podařilo vylíčit, o co jde, vzaly věci rychlý spád. Zřízenec vytáhl pojízdné lehátko, pomohl mi ze zadního prostoru nákladního vozu vyndat zraněného a transportovat ho na ošetřovnu.

Otevřenými dveřmi bylo vidět, jak sestřička zkušeným zrakem hodnotí situaci, urychleně odchází k postranním dveřím, uctivě klepá a skrz pootevřenou škvíru cosi říká. Napadlo mě, že je to místnost vyhrazená lékařům trávícím noční službu na pohotovosti.

Dokázal jsem si živě představit, jak doktor pomalu, neochotně otvírá těžká unavená víčka, poslouchá hlas proplouvající k němu do šera místnosti, i jak kvapně vstává. Mezitím mi zřízenec, nerozhodně postávající za dveřmi ošetřovny, zakryl výhled do

místnosti a nějaký čas trvalo, než zase uhnul. Pacient přišel náhle k vědomí. Začal vzdorovat.

Ukázalo se, že zraněný muž si přeje moji přítomnost v ordinaci. Mluvil trochu těžce, ale nikoliv zmateně. Požádal, abych až se ráno probere, za ním přišel. Chtěl mi něco říct, nabídnout. Teprve potom si nechal dát injekci s uklidňujícím prostředkem. Lékař nás, mě i zřízence, vykázal z místnosti. Při odchodu byl sotva čas si ho prohlédnout.

Nějak podvědomě člověk očekává, že doktor bude vážený, starší pán v bílém plášti, s prošedivělým knírem a fonendoskopem kolem krku. Možná tomu za nějakých dvacet let tak bude, ale teď přede mnou stál mladík. Na sobě plátěné zelené nohavice, část operačního oděvu, takového, jaký je vidět v každém druhém seriálu, volnou plátěnou halenu a kolem krku staženou roušku. Nemohlo mu být víc než mně, tipl bych tak dvaatřicet. Pětatřicet maximálně.

Venku na chodbě jsem si automaticky sedl na lavičku.

Bylo nesmyslné tady čekat, až muže, kterého ani neznám, odoperují a až znovu přijde k sobě. Proč? Chtěl mi snad vyslovit díky? Nestál jsem o ně. Každý slušný občan na mém místě by udělal to samé. Pomohl by tomu chlapíkovi při potížích, vysadil ho v nemocnici, nechal na sebe kontakt na příjmu pro policii a hurá zpátky domů, za rodinou k večeři. To by přeci udělal každý. Já zůstal sedět. S večeří na mě dneska doma nikdo nečekal, ne po tom, co se večer přihodilo.

Zahajovací přípitek ve foyer právě začínal, když naše auto pozdě odpoledne konečně zastavilo před galerií. Jako obvykle trvalo Anně pudrování a nanášení líčidel neuvěřitelně dlouho. Na moje upozornění ke mně z koupelny zaznělo jen nevrlé zamumlání. Opustil jsem dům. V tu chvíli to vypadalo jako jediné rozumné

řešení. Ženské a jejich věčná nedochvilnost.

Ale co, proč si kazit pěkný večer. Motor naskočil na první otočení a poklidně vrněl jako kotě schoulené v klíně. Tlumený zvuk konejšivě uspával. Další bouchnutí dvířky tu idylu zničilo.

„Můžeme."

Manželka na vedlejším sedadle darovala mému pohledu jeden zářivý úsměv. Vynaložené úsilí i čas za to stály, moc jí to slušelo.

Nakonec jsme nebyli posledními příchozími. V hale na nás čekala sklenka šampaňského a u vchodu do foyer program vernisáže. Příval hostí do předsálí udržoval zábavu stále v proudu. Plnou veselí, podávání rukou a objímání. Cítil jsem se poněkud cize v takovém prostředí. Anna naopak, hned u dveří narazila na dávného známého.

„To snad není možné, já tě neviděla tak sto let."

„Anno, vypadáš pořád stejně dobře."

Manželka byla ve svém živlu. „Znáš mého manžela?"

„To je Tim, Time Georg, můj kolega ještě ze studií."

„Tim Ekrton, těší mě."

Na paměť mi přišla jedna stará zasutá historka. Anna ji vyprávěla kdysi v kavárně, ještě když jsme spolu chodili.

„Nejste vy ten Georg, co přinesl na kolej lešenářskou trubku oknem?" Okno bylo ve třetím patře a ti tři, co měli tento šílený kousek na svědomí, předtím vypili nejednu skleničku. Zřejmě jim to přišlo jako dobrý nápad. Jen bůh ví, jak trubku dostali dovnitř, aniž by někomu ublížili, nebo cokoliv rozbili. Bohužel, Georg už mé otázce nevěnoval pozornost. Do haly právě vstoupila jakási exotická kráska a upoutala na sebe pozornost téměř všech přítomných mužů, nejen tu Georgovu.

„Omluvte mne. Anno, uvidíme se později, musíme toho tolik probrat." A byl pryč.

Vpluli jsme s manželkou do veliké místnosti zaplněné lidmi. Téměř okamžitě nám vyšli vstříc Harry a Pamela Whittliovi. Pamela byla jednatřicetiletá okouzlující blondýnka, s pěknou kyprou postavou a jiskrnýma modrýma očima. Celá tahle událost byla vlastně kvůli ní. Rozhodla se podpořit umělce v této zemi a otevřít novou galerii moderního umění. Zahájení bylo provázeno prodejní výstavou několika autorů, o kterých jsem se později dozvěděl, že jsou nadějí národa. Jisté je, že několik uměleckých děl už neslo visačku „Prodáno“. Ne, že by Whittliovi potřebovali jakoukoliv další finanční podporu. Harry Whittli patřil mezi šlechtickou smetánku a přímo se topil v penězích. Nebo se to o něm alespoň říkalo.

Na první pohled vypadal na sympatického muže v poněkud pozdějších středních letech (byl asi o dvacet let starší než jeho žena).

Ačkoliv patřil do jiných společenských kruhů, jeho vystupování vůči okolí bylo velmi uhlazené. Oba jsem viděl prvně, ale udělali na mě dobrý dojem.

„Time, dáme si skleničku?“

Pamela s Annou objímaly jedna druhou a nadšeně švitořily. Byly kamarádky ještě z dětství. Chodily spolu několik let na flétnu. Bylo jim sotva čtrnáct, když se Annina rodina odstěhovala a ony ztratily kontakt. Pak se před měsícem znovu potkaly po mnoha letech v jednom butiku.

Harry zpozoroval, kam koukám a ihned dodal: „Jen je nechte, to víte, musí si všechno pečlivě převyprávět. Ženské…“ Znal jsem ten povzdech.

„Kvůli nim se člověk nechá i zruinovat, ne?“ Vtip člověka ve výsostném postavení.

Podle programu, po přípitku a nezbytném proslovu, následovala prohlídka samotné galerie i s prezentací jednotlivých autorů. Musím

přiznat, že díla současných umělců mě nechávala pozoruhodně chladným. Rád si o sobě myslím, že nejsem kulturní analfabet, ale barevné, navzájem chaoticky zkřížené cákance ve mně nedokáží vyvolat ten pravý obdivný pocit. Možná jsem staromilec, ale raději s ohromením hledím na *The Fighting Temeraire* a žasnu nad provedením i myšlenkou, jasně zachycenou na plátně.

Jak čas plynul, prohlídka pomalu spěla ke svému konci a následovala velkolepá oslava. Hluk v galerii narůstal. Pán domu mě opustil (měl i jiné závazky) a nechal moji maličkost ve společnosti postaršího páru z Kanady. Po chvíli lehké konverzace o proměnlivém květnovém počasí jsem se omluvil s tím, že bych měl zkusit vyhledat svoji ženu.

„Jen běžte, chlapče."

A tak jsem vyrazil. Všude kam oko dohlédlo, stály větší či menší hloučky lidí a vřele diskutovaly. Někteří mi připadali povědomí, ale nebyl zde nikdo, koho bych skutečně znal. Nebylo divu, že mé společenské možnosti byly tak brzy vyčerpány a vyžadovaly podporu.

Anna stála opřena zády o krbovou římsu, měla úsměv ve tváři a mírně nakloněnou hlavu ke svému společníkovi. K Georgovi. Exotická kráska tedy patrně dala přednost některému jinému nápadníkovi.

Georg stál v manželčině těsné blízkosti, pravou ruku kdesi vzadu, v oblasti jejích řekněme snížených boků, zatímco v druhé rozverně máchal poloprázdnou skleničkou šampaňského. Anna zachytila můj pohled a vyprostila se z Georgova sevření.

„Drahý, pojď k nám, to si musíš také poslechnout…"

„Nebudu rušit, jen jsem chtěl vědět, jestli se dobře bavíš. A jak vidím, jsi v dobrých rukách…" nemohl jsem si pomoci, aby můj pohled nesjel k jejím bokům.

„Georg je dobrý společník. Dáš si s námi skleničku…?“ Sladký hlas, ve kterém bylo cítit napětí. Poslední dobou nám to s manželkou moc neklapalo.

„Nedám!“ odsekl jsem. Bohužel o poznání hlasitěji než jsem měl původně v plánu. Několik kolem stojících hostů se tázavě ohlédlo. Bouřkové mraky táhly přes Annin obličej. Mlčela však. Anna neměla ráda skandály.

Večer po desáté, když afterpárty pomalu končila, všichni nasedali do aut a odjížděli. Whittliovi si na noční život nepotrpěli. Protože jsem pil, řídila Anna. (Měla jen dvě šampusky.) Nemluvila, rty pevně semknuté, oči zarputile upřené vpřed. Znal jsem ten výraz. Pověstné ticho před bouří. Bylo mi jasné, že tady slovy nic nezmůžu. Čas mě naučil, že sopka doutnající uvnitř musí dát průchod svým emocím, aby po bouři mohlo přijít vyčasení. Bohužel, tohle hloupé přirovnání mi na tvář přivedlo bezděčný úsměv.

„Těší tě, že jsi mě ztrapnil před přáteli a zkazil celý večer?“

Jako obvykle trochu přeháněla.

„Cože?“ Smích mě samozřejmě ihned přešel.

„Co si o nás všichni pomyslí? Tobě je to nepochybně jedno, ty je neznáš. Ale co já? Byli tam populární a velmi vlivní lidé. Každý kdo něco znamená.“ Anna byla vždycky hrdá na to, že zná lidi z vyšších vrstev, že k nim patří. To zdědila po matce. Jen bůh ví, proč si vzala mne. Společenskou nulu.

„Nekoukej tak hloupě. Někdy si myslím, že naše manželství je jeden veliký omyl.“

To už bylo trochu moc i na mě. Nelíbilo se mi, jak Anna stále častěji vyhledává společnost cizích mužů a teď konečně můj potlačovaný hněv vyplul napovrch. Byla to ošklivá hádka. Řekl jsem Anně spoustu škaredých věcí a ona zase mně. Když svár dosáhl vrcholu, auto prudce zastavilo. Nakonec jsme na sebe jen nevraživě

civěli.

„Asi se nechám rozvést!“

„Fajn!“ Bez rozmyslu jsem vystoupil a třískl dveřmi. Ještě jsem stačil postřehnout, jak jí obličejem projelo zděšení. Jenže ho bleskurychle vystřídala zatvrzelá uražená ješitnost.

Auto vedle mne zařadilo první rychlostní stupeň a s kvílejícími gumami zmizelo pryč. Cítil jsem se sice jako opařený, ale pro tuhle chvíli nebylo čeho litovat. Teď ještě ne, na to bylo příliš brzy.

Anna na tom byla jistě podobně. Už jsem ji znal dost dlouho, abych věděl, o co se pokouší. Byla mnou přistižena, jak flirtuje s cizím mužem, ale místo pocitu viny přešla do protiútoku. Nesnášela, když cítila zahanbení.

Zůstal jsem stát sám, opuštěný na odpočívadle. Kolem mne svištěla projíždějící auta jedno za druhým. Řidiči spěchali domů do peřin, nebo někteří opozdilci za zábavou sobotní noci. Vpravo, kousek odtud, rostl malý úhledně upravený remízek.

Na jeho začátku stavitel zbudoval nevelikou nízkopodlažní budovu s malými místnůstkami pro vykonávání naléhavých potřeb. Vzadu pak společnou umývárnu. Kousek stranou stála dřevěná lavice a masivní stůl, zapuštěný hluboko do země. Idylický kout s výhledem do přírody zval k odpočinku. Nu co, čas mám. Vyrazil jsem tím směrem.

Vítr prohánět mraky po obloze a tak co chvíli zasvítil měsíc do houstnoucího šera. Na jaře přichází noc rychle a bez varování. Jakmile sluneční paprsky přestanou zahřívat okolní zem, vzduch rychle vychládá a teplota při vyjasnění může klesnout až k nule. Plášť přehozený přes oblek nebyl právě teplý (nějak jsem nečekal, že budu muset zůstat přes noc venku), ale chránil před profouknutím.

Když už mi chyběly jen čtyři yardy k budově, odkryla křoviska

zaparkovaný nákladní vůz. Vítr nadouval plachtu a jedna její uvolněná část neustále narážela do postranice. V duchu jsem zaplesal. Zkusím požádat řidiče, jestli by mě neodvezl do nedalekého města. Kabina byla bohužel prázdná. Když už jsem se chtěl otočit zpět k budově, vzduchem ke mně zalétly útržky hovoru. Hlas zněl výhružně a nebezpečně. Slovům nebylo rozumět.

Obešel jsem vůz. Na druhé straně patrně probíhalo přepadení. Dva muži stáli vyčkávavě proti sobě. Třetí ležel v bezvědomí na krajnici, hlavou v trávě. Pomalu přicházel k sobě. Muž stojící ke mně čelem si toho všiml. Bylo vidět, že hodnotí situaci. Teď si probouzejícího všiml i třetí muž. Výhružně popošel vpřed a křikl na něj.

„Vstávej!“ mírně kopl do ztuhlých nohou vedle sebe.

V ten okamžik na chvilku vyšel měsíc a já zahlédl nůž. Chlápek měl tetované kotníky prstů a postrádal jeden ušní lalůček. Znovu postoupil o krok k osamocenému muži před ním. Viděl jsem, jak se napřahuje i jak vyráží vpřed. Nebyl čas na rozmýšlení. Jestli chci zabránit neštěstí, musím jednat. Křik je v takových případech silná zbraň, dokáže nepřítele dezorientovat i zastrašit.

Spustil jsem jako smyslů zbavený. Tříkl párkrát do plachty a za běhu hrozně dupal. Útočník okamžitě změnil taktiku, a aniž by se ohlédl, zmizel v nedalekém houští. Druhý agresor, válející se do teď na zemi, sjel po vlhké trávě do příkopu a zkoušel vstát. Bylo mým úmyslem zabránit alespoň tomuhle v útěku. Mezitím šel přepadený muž pomalu ke mně. Jeho chůze připomínala chůzi opilce. Náhle se pod ním kolena podlomila. Zkoušel znovu vstát, ale nešlo to.

„Pomozte mi.“

Hlas nebyl ovlivněn alkoholem, byla v něm stopa bolesti. Podruhé v relativně krátkém čase uslyšelo odpočívadlo hvízdání gum. Lupiči definitivně zmizeli. Tentokrát jsem ovšem nebyl sám. V náručí mi ležel člověk s nožem v boku a umíral. Nejsem žádný školený

zdravotník, abych věděl jak v takových případech jednat. Co však bylo jasné, jestli vytáhnu nůž z rány, pak šofér tohohle náklaďáku vykrvácí. Musí okamžitě do nemocnice.

Zraněný muž na lůžku pohnul rty. Byla neděle ráno. Uplynula skoro věčnost od chvíle, kdy mě k němu sestřička pustila do pokoje. Každých deset minut, kdykoliv šla okolo, nahlédla dovnitř. Pokaždé jsem se na ni usmál, ona pokaždé beze slova zmizela. Skoro bych řekl, že kontrolovala, co dělám já, než že by měla starost o stav pacienta.

„Kde to jsem?“

Skelné oči muže nerozhodně bloudily po pokoji. Pak spočinuly na mně. Bylo vidět, jak do nich zvolna proniká vědomí.

„Vy jste ten člověk co mě zachránil.“

„Jmenuji se Tim, Tim Ekrton.“

Trochu mechanicky mi podal ruku, ale pak ji vřele stiskl.

„Děkuju.“ Jak jsem měl později možnost zjistit, na dlouhé řeči si nikdy nepotrpěl.

„Moje jméno je John Weldmen. Na to, co jste pro mě udělal, do smrti nezapomenu.“

Pak utichl a jen si mě tak prohlížel. Měl ostré, kobaltově modré oči, stejné jako mají námořníci nebo prérijní jezdci zvyklí přehlížet širé dálavy. Jeho pohled mnou pronikal stejně snadno jako rentgenové paprsky. Připadalo mi, že dokáže nahlédnout až na dno duše nebo číst myšlenky.

„Proč jste to udělal?“

„Byla to moje povinnost.“

„Nesmysl! Každý druhý na vašem místě by koukal hezky rychle zmizet.“

Měl jsem v úmyslu protestem napravit pošramocenou reputaci

národa, ale gestem ruky mi pokynul, abych mlčel.

„Vím, jak to chodí. Vděčím vám za život … a nejspíš i za majetek. Tedy, jestli víte, kde je teď můj nákladňák."

„Na odstavném parkovišti vedle nemocnice. V noci, když vás po operaci převezli na pokoj, jsem ho došel přeparkovat. Bránil ve vjezdu na příjem."

„Vy jste řidič? Cestou jsem na chvíli přišel k sobě a koukal, jak jedete. Čistá práce."

„Ale to ne, můj strýc jezdil kdysi s kamionem. Já mu jen trochu pomáhal."

Nijak dál jsem to nevysvětloval.

Bylo mi čerstvě sedmnáct let, když mi umřela maminka a já neměl nikoho, za kým bych mohl jít. Otec od nás odešel dávno před tím a zmizel, bůh ví kam. Potom odnikud přišel strýc Baston. Přijal tehdy péči o jediné dítě nevlastní sestry a vzal mě pod ochranná, i když trochu toulavá, křídla. Žil kočovným způsobem života a s ničím si nedělal starosti. „Zítřek je až zítra", říkal. A jak říkal, tak také žil.

Strýc Baston neměl rád, když se mu říkalo strýc Baston.

„Evžen, mladej."

Mě pak jednoduše tituloval „mladej" nebo „cucáku", to zrovna podle toho, jakou měl náladu. Sám byl mnohem menší než já. Zavalitý, s prošedivělým, věčně umaštěným knírem a pichlavýma očima. Neustále bručel a na něco si stěžoval. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem tuhle jeho masku prokouknul. Ve skutečnosti uvnitř nepřístupné slupky skrýval měkké srdce.

S tirákem jezdil od svých jednadvaceti let. Náklaďák byl to jediné, co měl, domov ani ženskou nehledal. Vzpomínám si, jak kdysi v nějakém baru u odpočívadla, bylo to myslím nad šestou skleničkou whisky, zabručel jednu ze svých dalších výchovných

poznámek.

„Mladej, pamatuj si, že ženský a kola, to nejde nikdy dohromady."

Proto mě překvapilo, když později prohlásil, že manželku má. Utekla mu půl roku po svatbě, ale nikdy se nerozvedli. Dodnes si myslím, že ji pořád miloval.

Strýc Evžen nejezdil trvale pro nějakou konkrétní firmu. Nechával se najímat i s nákladákem na jednorázové zakázky a po doručení nákladu šel zas o dům dál. Taková svoboda s sebou samozřejmě nesla i stinné stránky.

Jízd tohoto typu nebylo na trhu nikdy moc. A když už nějaká taková vyplula na povrch, šlo o nejzastrčenější nebo nejdivočejší kouty světa. Při takové jízdě se vyplácelo nezastavovat. To Evžen samozřejmě moc dobře věděl. Párkrát si proto zkusil najmout společníka, ale jak už jsem řekl, se strýcem bylo těžké vyjít. Buď nebyl spokojený on, nebo druhý řidič. A tak mu parťák dost často prostě bez varování utekl.

Když si pro mě strýc po matčině pohřbu prvně přijel, měl obrovský monokl přes půl obličeje a zhmožděnou levou nohu. Jeho tehdejší pomocník zastavil na odpočívadle, zatímco strýc spal, a po anglicku zmizel. Netrvalo dlouho, odstavený kamion padl do oka nějaké loupeživé bandě a ta se s chutí postarala o jeho náklad. Evžen měl štěstí, že ho nechali na živu a nepřišel i o vůz.

„Tak nastup, mladej! Bude lepší, když necháš vzpomínky i starej život za sebou."

Měl pravdu. Cestování mi svědčilo. Dva měsíce prázdnin utekly jako voda. Ani se mi nechtělo zpět do školy. Strýc na tom, z bůhví jakého důvodu zarputile trval. Tvrdil, že vzdělání je v dnešním světě to nejdůležitější, co člověk může získat.

Dal vyřízení pozůstalosti právníkům, založil svěřenecký fond a tam pro mě uložil veškeré peníze po matce a pravidelně na něj

zasílal větší či menší částky, aby mě podporoval při studiích. Asi nečekal, že bude muset platit ještě tolik let. Jak s určitou, špatně utajovanou hrdostí prohlašoval, s univerzitním šprtem prý ještě nikdy nejezdil.

Strýc Evžen mi do studií nikdy nezasahoval. Tvrdil, že na to nemá hlavu. S jednou jedinou výjimkou. Trval na tom, abych hrál za vysokoškolský tým ragby.

Celý první ročník jsem pak byl pokrytý samými černo-modrými podlitinami. Strýc samozřejmě tvrdil, že mě zocelí. Já mu nevěřil, ale skončit jsem se neodvážil. Dodnes nevím, jestli to ustavičné otloukání k něčemu bylo. Jestli dokázalo utužit můj charakter.

Vím jen, že jsem o to radostněji vyhlížel prázdniny. Na společně strávených pár měsíců v kamionu jsem se vždycky těšil celý školní rok.

Byl jsem mladý a za volantem poznával nový, do té doby netušený svět. Řídit tahač nebylo nic tak těžkého, jak by člověk myslel a noční prázdné, dlouhé a rovné dálnice příliš možností pro jezdecké chyby nedávaly. Přesto, i těch pár chvil v noci, kdy strýc spal (nikdy nepotřeboval víc jak pět hodin), stačilo k tomu, abych řidičské schopnosti dovedl k celkem obstojné dovednosti.

…

„Jste skromný, to se mi líbí.“ Hlas Johna Weldmena mě vytáhl ze vzpomínek zpátky do nemocničního pokoje.

„Jak to, že nejste doma s manželkou?“ Pokývl směrem k mé levé ruce a kroužku na prsteníčku. Neměl jsem chuť cokoliv vysvětlovat a tak jsem jen pokrčil rameny. Chvíli mě studoval, než nakonec řekl: „Měl bych pro vás práci.“

To bylo poprvé, kdy mi dokázal číst myšlenky, aniž by cokoliv věděl o mé současné situaci. Situaci, která byla víc než otevřená a nejistá. S manželkou na odpočívadle odjela i chuť vracet se do

zbrojařské firmy jejího otce. Budu tam muset zavolat a požádat tchána o delší, neplacené volno. Naštěstí jsem s ním vycházel dobře. Jestli se se mnou Anna rozvede, tak bych tam stejně nevydržel.

„Vlastním malou speditérskou firmu. Nic velikého, máme všeho všudy jen tři auta, ale řekl bych, že si nevedeme zase tak špatně. Bohužel, díky tomuhle zranění budu nějaký čas mimo a to znamená o řidiče míň. Něco takového si nemůžeme dovolit, to by nás položilo. Prokletá smůla! Právě když se nám konečně podařilo ulovit velkou rybu."

John (trval na tom, abych mu tak říkal. Sám mě začal oslovovat Time) mě seznámil s vybavením i s běžným chodem firmy. Abych byl upřímný, jeho nabídka mě lákala minutu od minuty víc a víc. Nikdy bych neřekl, jak mi posledních pár let ježdění chybělo.

A tak jsem konečně přijal. Bude zábava zase sednout za volant, i když jen na pár týdnů, než bude John znovu schopen převzít své povinnosti. Budu mít alespoň čas urovnat si myšlenky a vymyslet co s Annou a naším manželstvím.

Kdybych věděl, co mě čeká, možná bych se tak netěšil.

Kapitola II.

Pondělní den se probudil do podmračeného, deštěm zmáčeného jitra. Vítr ze severu s sebou přinesl tmavé mraky a také citelné ochlazení. Drobné kapky rosy stékaly po stéblech trávy, zatímco neustálé poryvy větru čechraly zelené koberce pastvin jako nějaký příboj moře.

Venkovní nepohoda ke mně do příjemně vytopené Tatry nedokázala proniknout. Vůz důstojně kličkoval zákrutami malé venkovské silničky a perfektně kopíroval její zvlněný terén. V rádiu právě hráli nějaký současný hit a já si jej, navzdory chmurnému počasí, radostně pobrukoval. To ráno jsem se cítil uvolněný a šťastný jako už dlouho ne. Starosti s manželkou zůstaly protentokrát vzadu daleko za mnou.

Vzrostlé topoly lemující krajnici náhle ustoupily otevřené krajině a já mohl poprvé spatřit venkovské stavení na okraji malé vesničky. Vrata byla dokořán a tak jsem s nákladákem zajel až na dvůr. Motor naposledy zklamaně škytl a já vystoupil ven. Chlad do mě ihned zaryl své studené drápy.

Stál jsem před nízkou budovou s béžovou fasádou a třemi schůdky vedoucími k jediným dveřím. Okna zdobily malé truhlíky přetékající záplavou barevných květů. Jestliže šlo o administrativní budovu, pak to na ní nebylo na první pohled znát.

Vedle stálo o trochu rozlehlejší stavení z betonu a železa. Garáže, o tom nemohlo být pochyb. Protilehlou stranu tvořilo několik patrových přístavků, snad kdysi sloužící jako chlévy a přístěnky pro dobytek. Jak mi později řekli, nyní přebudovaných na ubytovnu pro

zaměstnance. Všechny budovy obklopovaly dvůr ze tří stran a tvořily tak z ptačí perspektivy písmeno U.

„Co jé?“ houkl na mě odněkud mladý mužský hlas. Z vrat garáže vystoupila ze stínu postava od šmíru umazaného mladíka. Mechanik nespustil oči z vozu. Vypadal, že ho rád vidí.

„Dobré ráno, posílá mě pan Weldmen….“ Když uslyšel, oč jde, mávl rukou k domu a zase zmizel v garáži.

„Jděte za Bee.“

Asi jsem mu za víc nestál. No, to nebyl začátek, jaký bych si představoval. Ale co, bude lepší poslechnout a jít nahlásit příjezd.

Budovou procházela úzká, špatně osvětlená chodba. Po stranách několikery dveře. Namátkou jsem na některé zaklepal a zkusil kliku. Zavřeno. Co teď? Zezadu přicházel monotónní, ostře řezavý hluk. Běžela tam tiskárna. Pokračoval jsem tedy dál za zvukem přístroje. Dveře na konci chodby byly pootevřené a škvírou prosvítalo světlo z protějšího okna. Nečekané zaštěkání mě přimělo kouknout dolů, kde dveřmi prostrkoval hlavu malý, dlouhými chlupy zarostlý psík.

„Je tam někdo?!“ měkký ženský hlas prolétl dveřmi. Vykročil jsem.

„Dobrý den, nerad ruším, ale bylo otevřeno…“

„Ticho Čerte!“ Příkaz psisko na chvíli utišil a přinutil na tři kroky popoběhnout zpět k paničce. Pak však zůstal Čert nerozhodně stát napůl otočen ke dveřím, a co chvíli alespoň zaňafal.

„…Jmenuji se Tim Ekrton a posílá mě John Weldmen.“ Kouzelná věta, která mi měla otevřít bránu do nového světa. A která napoprvé tak zklamala.

„To jste vy!“ Ostražitost ve tváři děvčete ustoupila úsměvu. „Vítejte, chci vám moc poděkovat za to, že jste tátu zachránil.“ Podala mi malou, hebkou ruku s překvapivě pevným stiskem. Stála proti mně a se zájmem si mě prohlížela. Udělal jsem to samé. Mladá žena ve věku necelých pětadvaceti let, štíhlá,

s jasnými, ostře řezanými konturami obličeje, jiskřícíma očima a s blond, nakrátko střiženými vlasy. Viditelně odhadovala moji povahu i typ člověka. Naštěstí došla k uspokojivému závěru, protože mě pozvala dál.

„Promiňte ten nepořádek, ale poslední dobou toho máme opravdu mnoho."

Teprve teď jsem měl příležitost pořádně se rozhlédnout. Místnost nebyla velká. Proti dveřím bylo již zmiňované okno, vlevo u zdi objemné skříně, plné důležitých objednávek a faktur. Před nimi stůl pokrytý nekonečnou vrstvou papírů, které pomalu překrývaly klávesnici počítače. Vedle šálek nedopité studené kávy a u nohou otevřená skříňka s uloženými šanony. Vpravo od okna pak setrvával v rohu vzrostlý, osamělý fíkus, bojující o místo na život s hučící bednou velké tiskárny a kopírky v jednom. Přístroj ustavičně chrlil další zásobu potištěných papírů.

Uprostřed toho pak stálo trochu z míry vyvedené děvče. Evidentně jsem ji zastihl uprostřed nějaké důležité činnosti a svým příchodem ji vyrušil z koncentrace. Snažila se na mě soustředit, ale myšlenky jí ještě stále utíkaly k původní aktivitě.

„Mohu i já znát vaše jméno?" Na to upozornění zrůžověla jako pivoňka, ale znovu už se neomlouvala.

„Všichni mi tady říkají Bee."

Dál šlo všechno podle zaběhnutých konvencí. Nabídla mi kávu a chvíli jsme si povídali. Přirozeně chtěla vědět vše o Johnovu přepadení, což jsem jí v krátkosti vylíčil. Znovu mi poděkovala a já si začínal připadat jako podvodník.

Oba s Johnem se ke mně chovali jako k nějakému hrdinovi, ale tím jsem rozhodně nebyl. V době přepadení mi strach vyháněl barvu z obličeje a svazoval ruce i nohy. Ve skutečnosti to jediné co jsem udělal, bylo, že jsem vyběhl z úkrytu a hlasitě řval, doufaje

v efekt, který se naštěstí dostavil. Abych byl upřímný, napříště bych si raději podobný zážitek ušetřil.

Konverzaci přerušil zvuk startující Tatrovky. Bee okamžitě vyběhla na dvůr. Následoval jsem ji a zahlédl, jak konec náklaďáku mizí v garáži.

„Omlouvám se, jsem vůči tomuhle vozu trochu přecitlivělá."

Uklidněná Bee mi představila mladého muže, co mě tak mile přivítal. Byl to Ron Gäleson.

Ron pocházel z Holandska, odkud odešel ve svých osmnácti letech. Ještě chvíli se pak potuloval po starém kontinentě, než nakonec neomylně zamířil do Anglie. Byl hubený a věčně nabručený. Bee o něm prohlásila, že když má náladu, pusu prý nezavře. Tvrdila, že má zlaté ruce a dokáže spravit cokoliv, co má kola a motor. Podal jsem mu ruku. Něco zahučel a zase zmizel vzadu v garáži. Dnes asi náladu neměl.

Další člen týmu tou dobou objížděl okolí a rozvážel jednotlivé zásilky pro různé firmy a podniky. Jmenoval se Dave Reesenstall, obsluhoval tranzit. Jak se ukázalo, každý v téhle firmě měl nějaký svůj úkol a povinnosti.

Dave jezdil s velkou dodávkou a vozil palety, balíky nebo třeba kapely i s jejich nádobíčkem. Prakticky se od rána nezastavil, a i když jednotlivé položky neznamenaly příliš velký výdělek, v konečném účtování plnila Daveova dodávka podstatný kus zisku celé firmy.

Ron měl na starost vozový park společnosti. Dělal mechanika a údržbáře. K tomu jezdil s tahačem, který nebyl tak vytížený, protože zakázková náplň sestávala vlastně jen z přepravy středních a těžkých dílů pro dvě nedaleké strojírenské firmy a jednou za měsíc z převozu nových osobních automobilů. Ron tak mohl dokazovat své umění v montážní jámě.

Pak tady byla Bee, duše celého podniku. Starala se o chod firmy, koordinovala zakázky, dělala dispečink, vedla účetnictví, uklidňovala věčně nespokojeného Rona, vařila řidičům kávu a k tomu všemu měla pořád na tváři úsměv.

Zbýval John a jeho náklaďák značky Tatra. O Johnovi jsem vlastně, navzdory událostem, věděl poměrně málo. Byl majitelem a šéfem celé firmy. Sjednával obchody, komunikoval se zákazníky (po dobu jeho nepřítomnosti padl tento nelehký úkol na Bee) a jezdil s Tatrovkou.

Vůz byl nový, a jak prohlásil i poměrně drahý. Koupený pro firemní účely sotva před čtrnácti dny. Nebyla to láska na první pohled, ale sňatek z rozumu. Spolehlivý a celkem snadno opravitelný stroj odněkud ze střední Evropy. John s ním absolvoval první ostrou jízdu právě v onen nešťastný večer, kdy došlo k přepadení.

Když Bee vyprávěla o splátkách visících na náklaďáku, byla na ní vidět úleva, s jakou si uvědomovala, že je vůz opět v garážích. V bezpečí. Ačkoliv to neřekla, došlo mi, že touto koupí zadlužil John firmu víc, než by bylo zdrávo.

„Mrzí mě, že nemáme víc prostoru na seznámení. Trochu nás dneska tlačí čas. Jste si jistý, že to zvládnete?“ přerušila Bee náhle monolog. Mluvila o jízdě, kterou mi domluvil John. Úzkostná otázka jen potvrdila moji předchozí domněnku.

„Určitě ano.“ Skromnost nebyla na místě. Chtěl jsem opět usednout za volant burácející krásky s vůní jemně vydělané kůže a čistého čalounění. Jedna jízda, i když za nepříjemných okolností, stačila k tomu, abych si vybavil dobu a zážitky dávno minulé. Dobu, kdy jsme se strýcem bezstarostně brázdili dálnice evropských i asijských zemí.

„…ovšem jestli mi nevěříte, budu klidně jezdit i s něčím jiným.“ Co

to ksakru říkám?! V duchu jsem si za tuhle hloupou větu nafackoval. Prosím, neber mě vážně!

Musela mi z tváře vyčíst skutečnou povahu věci. Trochu se pousmála.

„Táta chtěl, ať s ní jezdíte … a on má většinou na lidi nos."

Mírné zašolíchání v oblasti břicha trochu nalomilo moji sebejistotu. Taková důvěra zavazuje.

Garáž v čelní budově vypadala jako tisíce jí podobných. Můžete je nalézt v každém větším autoservisu. Šedivá podlaha z hrubého betonu, pokrytá více či méně zaprášenými skvrnami od oleje nebo nafty. Na ní kovové vozíky na kolečkách s mnoha zásuvkami až po okraj přetékajícími umaštěným nářadím. Od stropu visícími pneumatickými šroubováky, hydraulickými kleštěmi nebo elektrickým závěsným zařízením. Obrovské skříně s ještě většími ponky a všude nepřeberné množství náhradních dílů. Chaos, ve kterém panoval jediný svrchovaný vládce.

Ron, oblečený do kombinézy, která kdysi byla modrá, pobíhal okolo vozu s hadrem, a co chvíli přejel po šasi jako nějaký zamilovaný školák.

„Bee, nech mě s ní jezdit. Ty víš, že to zvládnu."

„O tom už jsme snad mluvili, Rone."

„Ale já s ní musím jezdit! Kdo ví, co je tohle za chlapa. Nasedne a už ho víckrát neuvidíme!"

„Nech toho! John už rozhodl. Navíc pokud vím, ty máš práci tady."

Nad jámou stál částečně rozebraný tahač připravený na výměnu brzdového obložení.

„Ale já s ní musím jet…"

„Dost!" Jako mávnutím kouzelného proutku před námi stála dočista jiná Bee. Předchozí byla kamarádská, vlídná, zatímco z této bytosti vyzařovala ráznost a nezpochybnitelná autorita.

„Tak mě ji nech alespoň zkontrolovat," zkusil naposledy Ron.

„Ty víš, že na to už není čas. Tim musí vyjet, aby dojel včas."

„Ale…"

„Konec debaty!"

Ron odtáhl se sklopenou hlavou a já dostal zelenou. Po několika nezbytných instrukcích zaburácel konečně motor a já vyrazil na cestu za zákazníkem. Po téměř deseti letech. Dokážete si představit moji radost?

Déšť již poněkolikáté smáčel okolní louky i příjezdovou cestu. Asfalt se leskl odraženým světlem, zatímco Tatra hltala první míle. Náš cíl ležel na severu země při velkých jezerech, kde zvlněná krajina přechází v kopce plné lesů a divoké zvěře. V tomto malebném kraji se nacházelo několik industriálních zón, zaměřených převážně na textil.

Mým úkolem nebylo nalézt továrnu produkující látky, ale slévárenský podnik, kde mám vyzvednout středně těžký odlitek a dopravit ho do strojírenské firmy k dalšímu opracování. Jindy by tuto zakázku bezesporu vyřizoval Ron s tahačem, ale vzhledem k momentální indispozici vozu musela do akce Tatrovka.

Byl jsem rád. Během dlouhé cesty mohu přemýšlet o posledních událostech. Vypadalo to, že úplně nejlepší dojem se mi, navzdory předsevzetí, přeci jen nepodařilo udělat. Alespoň na Rona určitě ne. Vážně bych rád věděl, proč mě hned od začátku nemá rád. Zato Bee mě okouzlila. Mladá, sebevědomá žena plná elánu a optimismu. Kdybych nebyl ženatý, kdo ví… Myšlenky se proti mé vůli opět stočily na Annu. Kde jen jsme udělali chybu?

Annu jsem poznal na studiích. V dvaadvaceti letech mi konečně došlo, že se strýcem nemohu jezdit donekonečna. I když byla přeprava nákladů zábavná a dobrodružná, čím dál víc mi chybělo

naplnění. Hmatatelná podstata, která by po člověku zůstala. Možnost ohlédnout se zpět a říci tohle jsem vytvořil.

To bohužel za volantem nebylo dost dobře možné. Snad právě proto mě předtím zlákalo studium techniky. Což nebylo lehké. Neustálé cestování a dlouhodobá nepřítomnost mé vzdělávání poněkud komplikovalo. Na škole mě držela jediná osoba, Anna.

Poznali jsme se na katedře fyziky. Ona tam evidentně nepatřila, jen hledala profesora Mocka, známého kata, kterému přinášela semestrální práci. Když zaklepala na dveře jeho kanceláře, profesor právě přemýšlel, na co by mě u zkoušky nachytal (měl smůlu, mechanika, kterou vyučoval, mě vždycky bavila).

„Dobrý den, pane profesore. Nesu vám opravenou semestrální práci." Její vyděšený výraz byl jasným důkazem, že „kat" už nejméně jednou úřadoval. Zkusil jsem se na ni usmát, abych jí dodal sebevědomí, ale nijak na to nereagovala. Byla jako kořist zhypnotizovaná pohledem kobry, co se chystá uštknout oběť.

„Omluvte mne, Time. Tohle nebude na dlouho!" Natáhl ruku pro rukopis a pustil se do cupování nešťastnice. Dílo zkázy trvalo sotva pět minut. Škrtal, čmáral, přepisoval.

„… nesmysl … zbytečné … tohle sem vůbec nepatří…"

Jestli ovšem očekával pláč a prosby, pak se zmýlil. Čím hůře s jejím výtvorem nakládal, tím odhodlaněji dívka vypadala. Její tvář minutu od minuty nabývala rozhodnějšího výrazu, oči plnil oheň a vzdor. Na konci, když její práce letěla obloukem do koše, stála tu hrdá, pevně vztyčená a s bradou mírně vpřed. Nikdy před tím jsem nikoho takhle neviděl. V ten okamžik mi do života vstoupila láska. Vášnivě a bezhlavě.

Seděla v hlavní aule, blond hlavu v dlaních a plakala. Nikoliv nahlas, tiše, tichounce jako bojovnice. Jen kapky slané tekutiny protékající skrz prsty ji prozrazovaly. Při odchodu z kanceláře

profesora mi nedalo, abych z koše nevylovil její práci a nezkusil štěstí. (Dokonce ani tohle profesora nezajímalo, tak hluboce pohrdal oním svazkem. Jeho chování změnilo můj dosavadní pohled na něj.)

Zprvu odmítala pomoc, ale nakonec hlavu zvedla a tenkrát poprvé mi věnovala úsměv. Stali se z nás kamarádi a později, k mé veliké radosti, i milenci. Navzdory našemu rozdílnému studijnímu zaměření byla vzájemná symbióza velmi dobrá. Já ovládal technické předměty, ona pak humanitní (matematika nám šla oběma stejně). Vzali jsme se o pět let později, v posledním ročníku.

Náhle přes cestu přelétl stín. Vozovka na sever ubíhala v kopcovitém terénu pomalu a jednotvárně, proto má pozornost opadávala. Stromy po obou stranách pravidelně míjely vůz, patníky v daných rozestupech odrážely záři světlometů. Najednou odnikud vyskočilo obrovské zvíře.

Zprvu jsem si myslel, že jde o srnku nebo jelena, co polekán světlem a hlukem motoru uskočil do silnice přímo před kvílející kola vozu, ale nebylo tomu tak. Z mlází vystřelil mladý kůň. Jakmile uviděl Tatrovku, na vteřinu zaváhal. Byl celý zpocený, srst mu zářila jako diamanty, oči měl široce rozevřené, skelné a nepřítomné. Hubu plnou pěny. Hřebec nervózně zatančil před kapotou náklaďáku a už zase pádil na druhou stranu silnice, někam do polí.

Dalo mi dost práce zkrotit mé vlastní koně pod kapotou. Abych zabránil střetu s vyděšeným zvířetem, musel jsem chtě nechtě opustit vozovku. Z větší části vozu jsem vjel na pole, jak jsem doufal, snad bez větší újmy.

Kolem stromy lemované silnice byly samé louky. Tohle nenadálé setkání mi připravilo mírný šok. Zajímalo mě, kam kůň zmizel. Skrz kmeny a větve bylo vidět až k vzdálenému pruhu křovisek, kde stál kůň na opačném konci lučiny, pár set yardů od místa našeho

prvního setkání. Zřejmě uvízl. Trhal netrpělivě hlavou a poskakoval v půlkruhu, ovšem marně.

Co tady dělá?

Než se mi podařilo přiblížit natolik, abych na něj mohl promluvit, vzdal svůj boj s ohlávkou a klidně spásal šťavnatou trávu v okolí. Jakmile ucítil přítomnost další osoby, znervózněl. Zvedl hlavu, zavětřil a zafrkal. Kdyby mohl, jistě by znovu prchnul, ale v pohybu mu bránil přetržený provaz zapletený do nějaké větve. Během úprku ji musel strhnout s sebou a ta pak naštěstí uvízla v akátové houštině na hranicích pozemku.

Celá scéna mi připomínala příběhy Dicka Francise, které jsem v dětství s oblibou četl. S rukou nataženou před sebe, jako bych v ní nabízel koni pamlsek, jsem se odvážil vpřed. Zvíře znovu zafrkalo a bedlivě pozorovalo každý můj pohyb. V knížkách to vždycky vypadalo nějak jednodušeji. Koni se chvěly nozdry a já dlouho sbíral odvahu uchopit provaz. Celou dobu kůň špicoval uši a já mu vyprávěl, jak nudná cesta to byla, než přišel on.

Vypadalo to, že hluboký zvuk mého hlasu mu dělá dobře. Konečně mi dovolil přejet dlaní po jeho krku. Poplácání nás mělo sblížit, jenže kůň místo toho prudce trhl hlavou. Ještě štěstí, že větev stále vězela v houští, jinak by byl zase pryč. Po dalších deseti minutách bezduchého mluvení a hlazení jsem koni nabídnul smír v podobě trsu trávy. Nabízenou ratolest klidně přijal. Byl můj.

Jenomže co teď s ním? Do auta ho nedostanu a za vozem běžet nemůže. Před námi z pole vykukovaly střechy několika budov. Budu ho tam muset dovést. Snad najdeme majitele, kterému utekl. Nebo tam alespoň narazíme na signál (telefon v těch místech jako naschvál nefungoval). Přivolaná policie by vyřešila můj rozměrný problém.

Podél silnice vedla úzká cesta plná oblázků a výmolů. Nechtěl

jsem riskovat zranění cenného zvířete a tak jsme raději postupovali vysokou trávou. Za pár minut mi do bot pronikla voda tekoucí ze stébel. První zakázka mi zatím opravdu moc nevycházela.

Zhruba v čtvrtině cesty stálo u krajnice velké stěhovací auto. Zadní sklápěcí víko bylo položeno do vozovky, na boku leželo píchlé kolo a opodál láteřil šmírem zamazaný muž s urousanými nohavicemi až ke kolenům.

„Dobrý den, nepostrádáte koně?“

Jak se ukázalo, postrádal. Na cestě z nedalekého závodiště zpět do stájí měl vůz drobný defekt. Cestou vybuchla pneumatika. Nic vážného se nestalo, jenomže ohlušující rána vyděsila přepravovaného koně a tak stájník jedoucí s řidičem vyvedl zvíře na louku, aby ho uklidnil. Kůň však nešťastnému stájníkovi vyškubl ohlávku z ruky a pádil, kam ho nohy nesly.

Tak se stalo, že místo dvou pasažérů zůstal nakonec šofér u auta sám, když před tím marně zkoušel doběhnout uprchlíka mizejícího v dáli. Po pár metrech uznal nesmyslnost tohoto počínání a moudře přistoupil k výměně rezervního kola.

Z navrácení nezbedného hříšníka měl upřímnou radost, zvláště když zvíře vypadalo fyzicky v pořádku. Prý při představě, že by dorazil do stájí bez koně, uvažoval raději o sjetí do rybníka. Lépe se sám utopit, než se nechat čtvrtit od majitele dopravní společnosti, pro niž jezdil. To nebyla nadsázka. On se vážně bál.

Pak zavedl koně opatrně do krytého přepravního boxu, potřásl mi rukou, nasedl a odjel. Byl jsem zvědavý, pro koho jezdí. Nápis na postranici hlásal „H & P, přeprava zvířat“.

Chudáka stájníka nechal bezcílně bloumat po krajině, ať se domů dopraví, jak chce. Dopravil se se mnou. I když je nabírání stopařů u profesionálních řidičů zakázáno, zkuste minout chlapa, který stojí na místě, kde ještě před deseti minutami měl odvoz a bezradně

kouká doprava, doleva, doprava… v obličeji výraz čirého zoufalství. Nohy zmáčené, promodralý obličej od toho, jak je promrzlý na kost.

Ubytovna, ve které už půl roku přespával, byla v jednom menším městečku nedaleko místa nehody. Stáje stály o necelých pět mil dál a tak pro něj nebyl problém do práce docházet pěšky nebo dojíždět na kole. Na nové auto neměl a staré naboural, když se jednou vracel opilý z hospody. Žádná škoda. Pro opilce mám jisté pochopení, ne však za volantem.

Jak Tatra zvolna polykala míle, v kabině stoupala teplota a stájník pomalu rozmrzal. Z mrzuté nálady plynule přešel ve výřečnou (o zachráněném koni už věděl). Tak jsem za chvíli znal o každém stájníkovi z okolí, co dělá špatně, který z nich tluče koně, když si myslí, že se nikdo nedívá, který krade a podobně.

Z jeho řečí mi vyplynulo, že lidi příliš rád nemá. Zato koně, ty miloval. O nich dokázal vyprávět celé hodiny. Naštěstí leželo městečko opravdu blízko. Rozloučili jsme se téměř jako dva dobří známí a já ještě na závěr vyzvěděl, kde je nejbližší pumpa. Těch několik hodin na cestě kopcovitým terénem nádrž pěkně vysušilo.

Začínal mě pomalu tlačit čas. Ačkoliv odvoz stájníka neznamenal žádné zdržení, přeci jen doba pro vyzvednutí objednávky v hutním závodě se kvapem blížila.

Natankování bylo dílem okamžiku, a i když mne překvapil neobvykle malý objem nádrže, nebyl prostor se tím zabývat. K mému zármutku se zřejmě sjetí do polí neobešlo bez promáčknuté nádrže. Po příjezdu musím požádat Rona, aby vůz zkontroloval. Snad bude mít lepší náladu.

To jsem ještě nevěděl, že nabručeného Rona už nikdy nespatřím.

Kapitola III.

Zakázka nakonec dopadla dobře. Příjezd o půl hodiny později nikdo v závodě neřešil. A protože odlitek měl být dodán až na druhou stranu Británie, měl jsem celou noc. Cesta byla pohodlná a vzhledem k noční době doprava téměř nulová. Tak se stalo, že spřátelený strojírenský podnik nakonec dostal svůj materiál včas. Všichni byli šťastni.

I Bee vypadala po mém návratu následujícího večera spokojená. Zjistil jsem, že mi dělá radost vidět ji usměvavou.

Ron nebyl v garážích ani přilehlých budovách. Musel odjet s tahačem do přístavu vyzvednout jednu zásilku. Prý na mě chtěl počkat, jak dopadnu a v jakém stavu přivezu nákladňák, ale Bee ho vyhnala. Zákazník čeká, poslal nové vozy výjimečně o pár dní dřív.

Ron odjížděl velmi nervózní a se slzami v očích. Kdo by to do něj řekl.

Na zbytek dne mi dala Bee volno. Vlastně mi řekla, abych zašel do nemocnice. Sám šéf si se mnou přál mluvit.

„Tak prý máte za sebou první jízdu, Time," vyhrkl na mě, jen jsem vlezl do dveří nemocničního pokoje. Bee musela telefonovat.

„Buďte zdráv, Johne."

„Moc vtipný," zahučel. Nevypadal příliš zdravě. Čelo zpocené, kůži popelavě šedou a při každém pohybu mu obličej nepatrně zkroutila vlna bolesti.

Zeptal jsem se s veškerou vážností na jeho zdraví, ale nechtěl o tom mluvit a raději převedl řeč jinam. Musel jsem mu sdělit svůj názor na jeho firmu a podrobně vylíčit, jak mě přijali.

„Z Rona si nic nedělejte, Time. Ten už jiný nebude. Cizí lidi prostě nemá rád, vyhýbá se jim. Náladový, roztěkaný, nervózní. To je Ron, ale jak jde o auto, zlatej kluk.“

Zlatej kluk mě tedy vážně rád neměl. Nebylo v mém úmyslu to dál rozvádět a místo toho jsem Johnovi vyprávěl historku s koněm. Zaujala ho.

„No jo, dostihy v téhle zemi pořád ještě táhnou. I když já to nechápu. Co mají všichni na tom, že v zimě a v dešti stojí stísněni jeden vedle druhého na rozvrzané tribuně, koukají, jak si jiných pár bláznů zkouší srazit vaz na dvoutunovém, adrenalinem zdivočelém zvířeti a ještě to považují za královskou zábavu? Proč by tam měl někdo rozumný chodit?“

Poslední Johnovu otázku jsem přešel mlčením, dělaje, že ji považuji za řečnickou. Vzpomněl jsem si na dětství, kdy s námi ještě žil otec.

Každou neděli si oblékl tvídové sako, nasadil kostkovanou čepici a vyrazil na dostihy. Zpátky se obvykle vracel bez peněz, zato prosycen směsicí různých pachů.

Pamatuji si, jak byla jeho košile vždy cítit koňským odérem, který člověk získal v prostoru pro odsedlávání vítězů, kde se hloučky zvědavců téměř otíraly o boky právě doběhnuvších šampionů. Trochou whisky, konzumovanou na kuráž a na zahřátí po mrazivém dni na tribuně. Nebo lehkým závanem cigaretového kouře z místnosti u totalizátoru.

Všechny ty pachy byly tak známé a blízké, že mi náhle připadalo, jako kdybych opět stál před brunátnou tváří otce a cítil je z něj. Časem k nim přibyl další, jiný pach. Pro mě, jako malého kluka, v té době ještě nic neznamenal, ale věštil konec jedné etapy mého dětství a počátek jiné. Ne snad méně šťastné, jen osamělejší. To, co mi rozdělilo dětství na dvě části, byl docela obyčejný levný dámský

parfém.

„Nějaké nepříjemné vzpomínky?“ Asi jsem při návratu do dávných let vypadal trochu posmutněle, když si toho John všiml.

„To nic, spíš mi řekněte, proč jste se mnou chtěl mluvit.“ Také umím uhýbat od tématu.

Muž na posteli zvážněl. Chvíli mě pozoroval, nejspíš znovu hodnotil důsledky svého rozhodnutí. Ale nakonec se přeci odhodlal.

„Mluvil jsem o vás s Bee. Udělal jste na ni dobrý dojem. Toho si važte, Bee umí být ve svých soudech velmi přísná. Dnešní úkol jste zvládl znamenitě. I když na příště bych uvítal, abyste nákladďák tak snadno neopouštěl.“

Chtěl jsem se bránit, ale nedal mi šanci.

„To nic, sám jsem se své rady nedržel.“ A ukázal na obvázaný hrudník.

„Budiž vám to, Time, výstrahou.“ Další krátká pomlka. Normálně John dramatické pauzy nepoužíval, jeho sdělení tedy muselo být vážné.

„Zítra opět dostanete jízdu. Tentokrát bude náročnější a je nanejvýš důležité, aby všechno proběhlo bez komplikací. Pojedete na pár dní do Budapešti. Tam naložíte náklad a pak hurá zpět do Anglie. Už jste slyšel o Red Bull Air Race?“

„Trochu. Vím, že jde o soutěže letadel, která prolétávají trať na čas, ale přiznám se, že zatím jsem žádný závod neviděl.“

„Tu příležitost budete mít co nevidět v Maďarsku. A zhruba za další měsíc a půl v Ascotu ještě jednou. Tedy pokud všechno dopadne dobře. Podařilo se mi zajistit přepravu nákladu pro pořadatele závodů. Samozřejmě mají najatu vlastní společnost, ale letos se dostala do potíží.

Ačkoliv i jednotlivé týmy mají své dopravce, pořád zbývá dost materiálu potřebného pro organizování závodů, který je třeba